

امیدوار

به مناسبت سالگرد ایران ورزشی

پنجره نباید دلگیر باشد

دارند؛ می شود مهم‌ها، مفید باشند؟ پرسش‌های ایران ورزشی بر همین منوال است. آدم‌های مهم باید مفید باشند و برای مفید بودن صرفنظر از حسن‌نیت داشتن باید آگاه، دانا، بینا و باتجربه و درد آشنا بود.

۴- ایران ورزشی در همه این روزها سعی کرده از زاویه دید و پرداخت حرفه‌ای برخوردار باشد. تحلیلگر باشد و عینک به چشم برای دیدن ابهامات. سعی کردیم دلیلی باشیم برای خریدن یک روزنامه حرفه‌ای. دور از برجسب‌های فضای مجازی و دسته‌بندی‌های مدیریتی.

۵- روزنامه‌نگاری در ایران کار راحتی نیست. تولید خبر هم کار آسانی نیست. می‌نویسیم چون خوانده می‌شویم. ثبت می‌کنیم چون به ما رجوع می‌شود. روزنامه‌نگاری حرکت روی لبه تیغ است. کنارمان بمانید.

بایسته در میان نیست، سکوت کردن موهبتی بی‌مثال است. سکوت مقدس است وقتی پاسخی متناسب و درست به پرسش‌های جدی‌مان وجود ندارد. خودشان را به ندیدن، نشنیدن و نفهمیدن می‌زنند تا بگذرد و فراموش شود. انگار هیچ توبی از خط دروازه‌ها نگذشته، هیچ مدیری تخلف نکرده، هیچ ورزشکاری از کشور نرفته و هیچ دوپینگی در کشور ثبت نشده است! ۳- انتشار روزنامه «ایران ورزشی» یک پرسش تاریخی از همه کسانی است که مسئولیتی تاریخی برای شفاف‌سازی، سازمان‌سازی، برنامه‌نویسی و کارسازی در ورزش دارند اما متأسفانه اغلب به پاسخ نرسیده‌اند تا پرسشی بیافرینند. چرا؟ چون گفته‌اند؛ گاهی آدم‌ها یا مهمند یا مفید و متأسفانه گاه آدم‌های مهم، مفید نیستند. یعنی پستی مهم دارند اما مفید نیستند. در مقابل آدم‌های مفید، پست‌های غیرمهم

علی عالی

Ali Aali

۱- حالا که در روزهای کرونا، شمع بیست و سه سالگی روزنامه ایران ورزشی را فوت می‌کنیم، یادمان نرود چه افرادی بودند و هستند تا چراغ روزنامه‌نگاری ورزشی زنده بماند. یادمان نرود چه نیروهای انسانی ارزنده‌ای بودند و نوشتند و کم نیاوردند. یادمان بماند این پرچم دست به دست شد تا امروز به ما برسد. برای من یکی باعث افتخار است. ایران ورزشی؛ روزنامه‌ای حرفه‌ای.

۲- بهتر است سکوت کنیم، وقتی پرسشی سزاوار و

ویژه نامه
آخر هفته

صاحب امتیاز:

خبرگزاری جمهوری اسلامی

مدیرعامل موسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران:

مهدی شفيعی

مدیر مسئول: علی عالی

دستیاران سردبیر:

آرمن ساروخانیان، رسول مجیدی، مجتبی رفیعی

سرویس فوتبال ایران:

فرشاد کاس نژاد، ناصر قراگزلو، وصال

روحانی، حمیدرضا عرب، سعید آقایی، جعفر

برزگر، امیراسدی، محمد قراگزلو، هومن

جعفری، اکبر منتشلو، سمیرا شیرمردی، بهناز

میرمطهریان، مهدیه دریابیگی، حسین قهار،

سامان موحدی، سام ستارزاده، نوید صراف،

سالار علیخواه، مجتبی صدوقی، پویا جاویدان،

احسان محمدی، علی مغانی

سرویس ورزش جهان:

اشکان نعمت‌پور، یاسر احمدی، سیدعلی بلندنظر،

حمید کشاورز

سرویس ورزش ایران:

آزاده پیراکوه، محسن وظیفه، رضا عباسپور،

محسن آجرلو، ناصر انصافی مقدم،

شکوفه موسوی، وحید جعفری

صفحه آرایی: فرشید بهاری، محسن ذاکری

حامد حسینی، علی عباسی، نسرين کاظمی

عکس: نعیم احمدی

ویراستاران: مسعود قراگزلو، علیرضا عبدالوند،

مهرداد افشار، فرشته معتمدی، معصومه

مهدوی روشن، لیلا امیری، سیده زهرا آرامی

روابط عمومی: سمیه مهدی‌پور

سپاس ویژه از

بهمن فروتن، مجید جلالی، جلال چراغپور،

شهاب پاک‌نکر، رضا درویش

لیتوگرافی: موسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران

چاپ: ایرائیان

آدرس: تهران، خیابان خرمشهر، پلاک ۲۰۸

تلفن: ۴-۸۸۵۰۴۱۱۳ نمابر: ۸۴۷۱۱۱۷۳

امور مشترکین: ۹-۲۲۲۴۳۸

سازمان آگهی: ها: ۸۸۵۰۰۶۱۷

جامعه‌شناسی مدرن، لذت جمعی را یکی از

مهمترین آداب از دست رفته در اثر سرعت بالای

زندگی و حجم عجیب انتقال اطلاعات برمی‌شمارد.

درواقع با ظهور شیوه‌های جدید ارتباطی، ظاهراً

مجال نشان دادن واکنش جمعی به وقایع برای

انسان کمتر و کوتاه‌تر شده است، چرا که درنگ لازم

برای برنامه‌ریزی چنین آیینی در دوران فعلی هر روز

کمیاب‌تر می‌شود.

درواقع جامعه‌شناسان بارها به این نکته اشاره

کرده‌اند که از همه وقایع اشتراکی دنیای پیش از سیطره

روابط و الزامات جهان پست مدرن، سینما رفتن

و فوتبال دیدن در استادیوم‌ها دو مسلک قدرتمند

باقیمانده‌ای هستند که هنوز یاد آور گذشته‌اند، شبیه

دو رسم مذهبی که از جهان تحت حکومت یک دین از

یاد رفته باقی مانده باشد.

غیاب کامل سینما و فوتبال که زمانی حدود

سه ماه به درازا کشیده شد، یکی از آخرین نشانه

های با هم بودن را نشانه رفته است؛ با هم دیدن.

حسن محبوب فیلم دیدن در سالنهای تاریک بعد از

هجوم سریال‌سازی در سالهای اخیر، این بار با ضربه

کاری تری روبرو شد. و همین‌طور فوتبال دیدن در

استادیوم‌ها که به نظر می‌رسد تا زمانی نه چندان

فوتبال، آخرین دعای قبیله

حمید سلیمی

Hamid Salimi

نزدیک رویایی دور از دسترس باشد. واکنش تند

جامعه ورزش ما نسبت به بازگشایی مسابقات ورزشی،

علاوه بر نمایش درستکاری عده‌ای که به واقع دغدغه

سلامت اجتماعی را دارند، با برملا کردن ناراستی‌ها و

دروغ‌گویی‌ها، نشانه‌ای از فقدان توجه به اهمیت این

گونه رفتارهای جمعی نیز دارد. همین فوتبال ایران را

که نگاه کنیم - با مدیرانی که عموماً سوء رفتار مدیریتی

بزرگترین ویژگی مشترک آنهاست و با ورزشکارانی

که از رفتارهای حرفه‌ای صرفاً زیاد مصاحبه کردن را

آموخته‌اند- به یک نکته ساده اما مهم پی می‌بریم:

رفقا اصلاً نمی‌دانند کجای جهان ایستاده‌اند. تصویری

از اهمیت ورزش و واکنش جمعی جامعه ندارند.

دیر یا زود، مختصات جامعه نوگرای ایرانی با

آن‌چه باید باشد تطبیق می‌یابد. آن وقت شاید دیگر

مدیرعامل یک تیم حرفه‌ای بسیار پرهزینه حتی به جای

شوخی هم از برگزار کردن لیگ پلی استیشن به جای

لیگ اصلی حرف نزنند. شاید فدراسیون به جای دستور

دادن، توضیح بدهد. شاید بازگشایی پرونده‌های فساد

مالی، به جای واکنش تند مدیران تیم‌ها با استقبال

آنها و تلاش برای سالم کردن محیط همراه شود. فقط

اگر این ویروس لعنتی امان بدهد که ما از تماشای

دنیای و تماشای خودمان بیشتر و بیشتر بیاموزیم.